

IGUALTAT DE GÈNERE

“Si el feminisme desconcerta els homes, que es busquin la vida!”

L'ARA organitza a La Bonne un acte sobre l'empoderament amb motiu del 8 de març

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“És que teniu la pell massa fina!” ¿Qui no ha sentit mai aquest retret en boca d'algú –home o dona– que considera exagerades les queixes o reivindicacions del moviment feminista? “No és que tinguem la pell massa fina, sinó l'autoestima baixa perquè fa segles que ens diuen què podem fer i què no. Per culpa del maleït masclisme! Perquè a la dona que pensava se l'enviava a la foguera!”, la Natza Farré ho té clar i així ho expressa. El marc no pot ser més idoni: la xerrada *Amb veu pròpia* organitzada per l'ARA a l'espai Francesca Bonne-maison, La Bonne, amb motiu del Dia de la Dona de demà, divendres 8 de març.

Farré participa en l'acte juntament amb tres col·laboradores i articulistes més del diari, Sílvia Soler, Empar Moliner i Mònica Planas, moderades per la directora, Esther Vera. I és ella qui explica una anècdota reveladora i eloqüent, la d'una jutge a qui el pare va animar a estudiar per a la professió que l'apassionava i, en canvi, la mare li va etzibar: “Vols dir? Així no et casarem!”

“Dones masclistes? I tant! Però és que és normal, amb l'educació que hem rebut durant generacions”, precisa Farré. I Soler posa un altre exemple, molt pròxim: el de la seva mare, dona independent, cultivada, escriptora, que a casa transmetia valors molt tradicionals als seus fills. Al seu torn, Moliner rememora un

episodi d'infantesa. Ella és la gran –i única dona– de sis germans. Quan eren petits, a l'escola els van demanar que dibuixessin la seva mare i tots cinc la van representar a la cuina, girada i fregant. A Moliner li disgusta una mica haver de portar penjada l'etiqueta explícita de feminista. Aposta per ajuntar-se simplement amb persones llestes i preferiria no haver d'anar a manifestacions: “Però esclar, si et posen al davant dels de Vox i el *feminismo liberal* de l'Arrimadas t'has de quadrar!”

En un sentit similar s'expressa Soler: “Que si soc feminista? Sí, i tant, és una obvietat. Qualsevol persona amb sentit comú i un mínim d'intel·ligència veu que hi ha feina per fer”. I glossa també la seva experiència personal: “Em van dir que podia formar una família i fer una carrera professional alhora, i m'ho vaig creure fins que vaig topar de nassos amb la crua realitat”.

Una descoberta xocant similar és la que explica Planas: “La meva àvia ja va poder anar a la universitat i la meva mare també, i em van dir que la meva generació ja ho tenia tot fet. M'ho vaig creure. Però quan entres al món laboral t'adones que ni de bon tros és així”. I posa un exemple. Quan va entrar a treballar a la ràdio de becària, es va adonar que les becàries les posaven a treballar de productores –o sigui a fer trucades de telèfon– i els becaris a tasques de redactors: “Se t'assignaven tasques sense fer-te cap prova ni tenir en compte les teves capacitats, simplement per qüestions de gènere”.

El desconcert masculí

“Nou de cada deu vegades que em presenten en un acte literari diuen que faig literatura per a dones i és un qualificatiu pejoratiu. No vull es-

L'acte, conduït per Esther Vera, directora de l'ARA, va comptar amb les periodistes Empar Moliner, Mònica Planas, Sílvia Soler i Natza Farré. CÈLIA ATSET

Veu pròpia Articulistes de l'ARA intercanvien anècdotes amb motiu del 8 de març

Caretas fora La irrupció de partits polítics obertament antifeministes obliga les dones a actuar

criure només per a dones!”, relata Soler. Podria ser un exemple d'aquells clixés que es diuen i es perpetuen sense que existeixi una mala intenció explícita però que construeixen moltes ments. Els anomenats micromasclismes. “En aquest terreny detecto que hi ha molts homes desconcertats, que no es consideren masclistes però s'adonen que fan o diuen o han fet o han dit coses que es poden millorar molt en aquest sentit”, explica Soler. I Farré és taxativa: “Si estan desconcertats que es busquin la vida, que llegeixin, que es preocupin per entendre-ho. Nosaltres tenim molta feina lluitant per acabar amb la bretxa salarial i perquè deixin de matar-nos”.

¿I parlar i escriure en femení o doblant tot masculí també en femení? Moliner ho té clar, no suporta doblar i posa exemples eloqüents: “Nosaltres les diputades lluitem contra els banquers”. Per què no diuen banqueres? Perquè és un concepte molt connotat negativament.

I el mateix passa amb el gremi dels policies”. La conversa s'allarga en el terreny dels interessos periodístics: “No crec que calgui fer informacions específiques que interessin a les dones. Les informacions han d'interessar a tothom, no?”, es pregunta Farré. ¿És que hi ha temes de dones i temes d'homes?

Per matisar aquest tipus de qüestions també és útil escoltar l'explicació introductòria que han fet les periodistes del diari Lara Bonilla i Thaïs Gutiérrez, responsables d'Ara Feminismes, on, amb esperit “no dogmàtic ni propagandístic”, s'aborden temes com els partits polítics que s'han tret la careta i ofereixen obertament idees antifeministes, la importància de l'educació en valors igualitaris en els nens i la visibilitat de testimonis implicats en episodis de violència de gènere. I també temes que afecten les dones, tan rellevants i invisibilitzats com l'endometriosis o la depressió postpart. ■